

Arrest

nr. 88 490 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K. MICHOLT loco advocaat S. MICHOLT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 7 november 2011 verklaart er zich op 8 november 2011 vluchteling.

1.2. Op 18 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekende brief op 19 april 2012 naar eerste verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in Imam Sahib (provincie Kunduz) geboren te zijn. U bent een Pashtoen van etnische origine. Toen u erg jong was werd uw vader, die in overheidsdienst werkte, gedood. Uw moeder hertrouwde met uw huidige vader. Op twee- of driejarige

leeftijd bent u in Surkh Rod in de provincie Nangarhar gaan wonen. U ging er naar school. In 1999 bent u gehuwd. Na uw huwelijk woonde u nog een viertal jaar in Mazar-i Sharif.

Zolang u zich kan herinneren kende uw familie een vete met uw ooms aan moeders kant. Het zou gaan om een geschil over land en eigendommen. Deze ooms, die heden banden zouden onderhouden met de Pakistaanse inlichtingendienst ISI en met de Taliban, waren eertijds verantwoordelijk voor de dood van uw vader. Later zouden zij ook uw zoon hebben ontvoerd en vermoord. Omwille van deze vete is uw broer N.(...) tien of twaalf jaar geleden naar het Verenigd Koninkrijk verhuisd. Ook u bent in 2004 uit Afghanistan vertrokken. In 2006 kwam u eveneens in het Verenigd Koninkrijk aan waar uw asielaanvraag in 2007 werd afgewezen. Tijdens uw afwezigheid achtte ook uw familie in Nangarhar het aangewezen Afghanistan te verlaten. Zij zijn naar Peshawar (Pakistan) verhuisd. Onder hen waren ook uw broers S.(...) M.(...) Q.(...) (CGVS 11/22883, O.V. 6.902.667) en S.(...) M.(...) S.(...) (CGVS 12/12310, O.V. 6.965.063). Uw familie startte een garage (voor Mercedes Benz vrachtwagens) met bijhorende winkels in onderdelen. Ook uw familie aan moeders kant had enkele winkels in Peshawar. Zelf kwam u in 2007 terug van het Verenigd Koninkrijk naar Kabul. Na enkele dagen reisde u verder naar Peshawar waar u uw familie vervoegde. U werkte eveneens mee in de garage. In 2010 is uw broer N.(...) uit Londen naar Peshawar gekomen om de familie te bezoeken.

De vete tussen beide families geraakte ondertussen niet opgelost. Op 11/04/2010 werd er een vergadering (jirga) belegd met de familie aan moeders kant. F.(...) W.(...), een Pakistaanse kennis van de familie, zou bemiddelen. Toen de verzoeningspoging mislukte, is uw familie aan moeders kant beginnen te schieten. F.(...) W.(...) en A.(...), een Afghaanse vriend uit Mazar, werden gedood. U en uw vader geraakten gewond.

Na overbrenging naar een hospitaal in Peshawar werd u gearresteerd door de Pakistaanse politie en in de centrale gevangenis van Peshawar opgesloten. Uw vader werd gezien zijn hoge leeftijd vrijgelaten. Later werd ook uw broer N.(...) te Torkham opgepakt. Uw broers Q.(...) en S.(...) konden ontkomen. Zij vluchtten naar Kabul waar ze verbleven bij Homayoun, een kennis van uw vader. Toen u de gevangenis van Peshawar kon verlaten, heeft u hen achterna gereisd. U en uw twee broers namen vervolgens een vliegtuig naar Teheran. Vervolgens bent u via Turkije, Griekenland (waar u van uw broers gescheiden werd), Italië en Frankrijk naar België gereisd. Op 08/11/2011 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen vreest met de familie aan moeders kant. U vreest ook de familie van A.(...), die jullie verantwoordelijk houdt voor zijn dood. Ook de familie van de Pakistaan F.(...)W.(...) zou wraak willen nemen voor zijn dood. Bovendien acht u de algemene situatie in Afghanistan onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afghaans paspoort, een identiteitskaart van het Britse Home Office afgeleverd op 03/11/2006, een studentenkaart van Bedford College afgeleverd op 09/01/2007, een proces-verbaal van het incident van 11/04/2010, een ziekenhuisverslag van die bewuste dag, diverse rapporten met betrekking tot de dood van A.(...), videobeelden alsook enkele foto's waarop u in het hospitaal te zien is, een krantenartikel over het schietincident, enkele brieven die u aan de Britse autoriteiten richtte met het verzoek om u te helpen en u de vluchtelingenstatus te verlenen, uw curriculum vitae, drie briefhoofden van "Safi Autos Store", een brief van de Britse autoriteiten die aan de gevangenis van Peshawar is gericht, een identiteitsdocument van uw broer S.(...) en een identiteitsdocument van uw stiefvader.

B. Motivering

Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u en uw broers het niet aannemelijk hebben gemaakt dat er een vete zou bestaan tussen uw familie en de familie aan moeders zijde. Over het waarom van dit conflict zijn jullie verklaringen immers bijzonder vaag en onsamenhangend gebleken. Uw minderjarige broer Q.(...) stelt louter dat er "een conflict" was (CGVS, p.3) en verklaart niet te weten waarom er een conflict met de ooms was (CGVS, p.5). Q.(...) zegt voorts dat hij er niet veel info over heeft (CGVS, p.5) en op de vraag waarom deze personen uw hele familie wilden uitmoorden, antwoordt hij nogmaals dat hij het niet weet (CGVS, p.8). Dit is opmerkelijk. Uw broer S.(...) beweert dan weer dat het conflict te maken heeft met de gronden die uw familie in Nangarhar zou bezitten. Hij meent dat de familie aan moeders kant de helft van deze gronden zou opeisen (CGVS, p.3). Merkwaardig genoeg weet S.(...) in het geheel niet hoeveel gronden jullie bezitten en wat die gronden waard zouden zijn (CGVS, p.3). Ook u, de oudste van de drie, kan niet verklaren waarom uw familie nu al decennialang in een conflict zou zijn verwickeld. U heeft het over een "gewoon Afghaans conflict" (CGVS, p.3), "over land en zo" (CGVS, p.3), maar gevraagd naar enige verduidelijking weet u deze niet te geven. Iets later

geeft u toe dat u niet weet waarom uw ooms uw vader eertijds zouden hebben vermoord (CGVS, p.4), zegt u ook niet te weten waarom ze u of uw broers zouden willen doden (CGVS, p.4), verklaart u dat u niet weet wat er gaande was, of zij misschien geld wilden van jullie (CGVS, p.5) en herhaalt u nogmaals dat u niet weet waarom zij jullie naar het leven stonden (CGVS, p.5). Dat geen van jullie kan ophelderen waarom er een vete tussen beide families bestaat, is een eerste vaststelling die de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas ernstig ondergraaft. Het betreft immers een conflict dat al zeer lang aan de gang zou zijn, dat jullie rechtstreeks zou hebben getroffen en dat al bemiddelingspogingen kende. Het kan dan ook aangenomen worden dat jullie een begin van informatie zouden weten aan te brengen over de context en de oorsprong van deze vete die volgens jullie verklaringen al vele jaren de familiegeschiedenis kleurde.

Verder dient te worden vastgesteld dat u niet verduidelijkt welke andere problemen er doorheen de jaren zouden zijn geweest met uw ooms en neven. Zo blijft het onduidelijk wat aan de basis van het vertrek van uw broer N.(...) naar het Verenigd Koninkrijk zou hebben gelegen. U zegt dat er een risico bestond (CGVS, p.4) maar u noemt nergens een concrete vluchtaanleiding. Over uw eigen vluchtaanleiding (in 2004) zegt u dat men in Afghanistan voor het geringste probleem wordt gedood (CGVS, p.9), wat opnieuw geen duidelijk en afdoend antwoord is. Ook uw broer Q.(...) stelt louter dat u en N.(...) "omwille van het conflict" uit Afghanistan zijn gevlucht (CGVS, p.5). Gevraagd naar een specifieke reden of vluchtaanleiding blijft ook hij het antwoord schuldig (CGVS, p.7). Ook wanneer het Commissariaat-generaal polst naar de reden voor het vertrek van de familie omstreeks 2005 naar Pakistan, blijven jullie zeer op de vlakte. Als S.(...) wordt gevraagd of er een reële dreiging was, antwoordt deze dat uw vader in Kunduz werd gedood (CGVS, p.4). Uit uw verklaringen kan evenwel worden opgemaakt dat uw vader al begin de jaren 1980 om het leven moet zijn gekomen. Ook Q.(...) kan niet verduidelijken waarom de familie net in 2005 naar Pakistan diende te verhuizen. Nogmaals verwijst hij in vage bewoordingen naar "een conflict" en "een conflict met ooms aan moeders kant". Op geen enkel moment geeft één van jullie een min of meer concrete verklaring voor de opeenvolgende vertrekken van N.(...), uzelf en de rest van de familie. Dat jullie zich ook wat dit betreft in dermate vage verklaringen dienen uit te drukken, roept verdere twijfels op bij de geloofwaardigheid van de verklaringen dienaangaande.

Gevraagd naar concrete voorbeelden van andere problemen, discussies of incidenten met de familie aan uw moeders zijde, zegt Q.(...) dat er zeer vaak problemen en incidenten geweest zijn maar als daarover meer details worden gevraagd (voorbeelden van dergelijke problemen, gewonde personen, andere schietpartijen), stelt hij dat hij geen details kent omdat hij geen getuige was van die feiten (CGVS, p.14). U bent dan weer in het geheel niet op de hoogte van andere incidenten. U zegt dat u eerder nooit zo'n ernstig incident meemaakte maar u geeft ook geen enkel voorbeeld van andere problemen of incidenten (CGVS, p.5), ook niet als het Commissariaat-generaal u een tweede en een derde keer vraagt om melding te maken van andere gevallen (CGVS, p.5). Het is niet geloofwaardig dat een schietpartij, waarbij men de intentie zou hebben gehad uw hele familie uit te moorden, niet het eindpunt zou zijn van een conflict dat over de vele jaren heen is ontspoord en dat eerder al aanleiding moet hebben gegeven tot andere noemenswaardige incidenten, zoals uw broer Q.(...) overigens aangeeft.

Wanneer het Commissariaat-generaal in dit verband opmerkt dat u in uw ongedateerde brief aan de Britse ambassade in Kabul schrijft dat "my son was killed in old emnity", zegt u plots dat het inderdaad zo is dat uw zoon door de familie werd vermoord (CGVS, p.8). Het is zeer eigenaardig dat u zich dit pas lijkt te herinneren wanneer het Commissariaat-generaal u confronteert met het asielrelaas dat u wellicht in 2007 voor de Britse asielinstanties heeft gebracht. U argumenteert dat u veel heeft afgezien in uw leven en dat u alles kort wou samenvatten, waardoor u dit incident niet ten berde bracht toen gevraagd werd naar eerdere incidenten met deze tak van de familie (CGVS, p.8). Echter, er mag worden aangenomen dat de moord op uw zoon niet ontbreekt in (de samenvatting van) uw asielmotieven. Ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken bracht u de dood van uw zoon niet ter sprake. Het is overigens zeer opmerkelijk dat S.(...) zich de naam van uw vermoorde zoon niet kan herinneren (CGVS, p.5). Ook dit alles bevestigt het bedrieglijke karakter van jullie asielrelaas.

Verder dient te worden vastgesteld dat ook jullie verklaringen met betrekking tot het vuurincident van 11/04/2010 zeer ongeloofwaardig zijn gebleken. Zo stelt Q.(...) dat hij niet weet waarom de familie die dag besloot om jullie te vermoorden (CGVS, p.11). Hij denkt dat het te maken had met de komst van uw broer N.(...) uit Londen, wat geen afdoende verklaring is (CGVS, 11,12). S.(...) meent dan weer dat de dood van uw zoon het onderwerp van gesprek was en dat een mislukte verzoeningspoging tot de schietpartij leidde (CGVS, p.5). Dit is in tegenstrijd met zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (waarmee uw broer werd geconfronteerd, p.5), waar S.(...) beweerde dat jullie en de ooms soms vergaderden over een samenwerking (op handelsvlak) en dat tijdens één van die vergaderingen een hevige ruzie ontstond (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, punt 5). Als aan u wordt gevraagd waarover er die dag werd vergaderd en wat tot het zware incident leidde, zegt u

dat de familieleden aan moeders zijde verklaard hadden dat zij van plan waren uw broer N.(...) te ontvoeren (CGVS, p.5). Het is merkwaardig dat jullie omtrent de precieze aanleiding van het schietincident in het geheel geen gelijklopende of aannemelijke verklaringen kunnen afleggen. Bovendien maakt het krantenartikel dat u voorlegt geen melding van een van deze mogelijke oorzaken maar schrijft de auteur van het artikel dat een vrouwenkwestie aan de basis van dit alles zou hebben gelegen. Ook dit is wederom een opmerkelijke vaststelling.

Nog andere verklaringen tonen aan dat aan jullie asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Zo maken jullie gewag van een schietpartij die minstens enkele uren zou hebben geduurd. Uzelf (CGVS, p.5), uw broer S.(...) (CGVS, p.5,6) en uw minderjarige broer Q.(...) (CGVS, p.9) kregen uitgebreid de kans om in detail uiteen te zetten wat er in deze zeer lange tijdspanne gebeurd is. Geen van jullie slaagt erin hierover enigszins uit te weiden. Eveneens opmerkelijk is dat zowel S.(...) als Q.(...) het urenlange schieten ongedeerd zouden hebben overleefd. Dit is zeer verwonderlijk, te meer geen van jullie gewapend zou zijn geweest en jullie belagers (tien tot twaalf man sterk) de garage zouden zijn binnengevallen met pistolen en oorlogswapens. Q.(...) zegt zijn leven te danken te hebben aan Allah, wat geen objectieve argumentatie is (CGVS, p.9). Ook uzelf heeft het schietincident wonderwel overleefd, hoewel u herhaaldelijk beweert dat jullie aanvallers wel degelijk de intentie hadden jullie allemaal te doden (CGVS, p.4,5).

Voorts is het merkwaardig dat uw familie in deze het slachtoffer zou zijn geweest maar dat u en andere leden van uw familie zouden zijn gearresteerd. Dat de Pakistaanse autoriteiten u verantwoordelijk zouden houden voor wat dan ook, is gezien de veelheid aan getuigen van het incident ongeloofwaardig. U argumenteert dat uw familieleden banden zouden hebben met de Pakistaanse autoriteiten, maar op geen enkel moment toont u aan hoe zij die banden dan zouden onderhouden of waarop uw vermoedens zijn gebaseerd (CGVS, p.6). U verklaart louter dat uw arrestatie en de arrestatie van uw broer in Torkham dit aantonen (CGVS, p.6). Dat uw broer N.(...) Peshawar zou zijn ontvlucht en naar Torkham zou zijn vertrokken, lijkt overigens een eigenaardige handelwijze voor iemand die in deze zaak een slachtoffer zou zijn geweest.

Tot slot blijkt dat u geen enkel document kan voorleggen dat uw detentie of de reden van uw detentie kan staven. Nochtans verklaart u dat u een advocaat zou hebben gehad, dat er voor de rechtbank procedures werden gevoerd en dat u uiteindelijk op last van het Pakistaanse Hooggerechtshof werd vrijgelaten (CGVS, p.11).

Het Commissariaat-generaal kan uiteraard niet uitsluiten dat u betrokken partij bij een schietincident was en dat u enige tijd in de gevangenis van Peshawar werd opgesloten. Uit uw verklaringen kan evenwel niet worden afgeleid welke dan de ware toedracht van dit alles zou zijn geweest of bij welke zaak u en uw broer betrokken zouden zijn geweest. Alleszins zijn uw verklaringen over de problemen met uw familie aan moeders zijde niet aannemelijk gebleken en kunnen zij geen grond bieden tot het toekennen van een beschermingsstatus.

Wat betreft uw vraag met betrekking tot het verkrijgen van de subsidiaire bescherming omwille van de algemene situatie in uw land van herkomst, dient het volgende te worden vastgesteld. Uit uw verklaringen is gebleken dat u en uw broers geen aantoonbare banden hebben met de provincie waar jullie eertijds zouden hebben gewoond. Enkel een oom aan vaders kant zou nog in Surkh Rod in de provincie Nangarhar wonen. Q.(...) kan zich bijvoorbeeld geen namen herinneren van burens of vrienden in Surkh Rod (CGVS, p.13). Ook de namen van de dorpsverantwoordelijken kent hij niet meer (CGVS, p.13). Q.(...) kan zich niet eens herinneren of hij ten tijde van het Talibanregime school liep (CGVS, p.3). Uzelf weet niet meer wanneer u Surkh Rod zou hebben ingeruild voor Mazar-i Sharif (CGVS, p.7,8) en hoewel u beweert dat u na de val van de Taliban naar Nangarhar terugkeerde, blijkt uit uw brief aan de Britse ambassade dat u eerder nog verklaarde dat u na het Talibanregime naar Mazar-i Sharif bent verhuisd. Dergelijke verklaringen tonen aan dat er geen sprake is van een hechte band met de regio waarvan u zou afkomstig zijn.

Anderzijds is het wel zo dat jullie een zus hebben die zich in de hoofdstad Kabul heeft gevestigd. U zegt ook dat u overal in Afghanistan vrienden heeft, zo ook in Kabul (CGVS, p.4). Op uw Facebook pagina stelt u zelfs dat u afkomstig bent uit Kabul, wat kan verklaren waarom het tijdens het gehoor een onmogelijke zaak is gebleken om uit te klaren waar in Afghanistan u voor uw vertrek naar het Verenigd Koninkrijk heeft gewoond (CGVS, p.8) en waar u in uw jeugd naar school bent geweest (CGVS, p.10). Uw eigen verklaringen via het wereldwijde web, de vaststelling dat u minstens één familielid in Kabul heeft en dat u er over een netwerk van vrienden beschikt, leveren een eerste aanwijzing dat de hoofdstad Kabul mogelijks een verblijfsalternatief voor u en uw jongere broers kan zijn.

Uit jullie verklaringen kan eveneens worden afgeleid dat jullie een naar Afghaanse normen bovengemiddelde opleiding hebben genoten. Verder verklaren u en uw twee broers het Pashtou, het Dari en het Engels machtig te zijn.

Voorts zouden jullie ook in Afghanistan en in Kabul een uitgebreid klantenbestand hebben dat eertijds naar uw garage in Peshawar kwam. De aanwezigheid van deze klanten en jullie jarenlange ervaring in deze sector kan eveneens een meerwaarde betekenen. Uw curriculum vitae werd volgens uw verklaringen opgesteld met het oog op een aanwerving door de Amerikaanse troepen, wat duidt op een wens om aan de slag te gaan in uw land van herkomst. Jullie talenkennis en opleiding kunnen een reïntegratie in de Afghaanse samenleving faciliteren. Tot slot verklaart u dat het jullie allerminst aan financiële middelen ontbreekt (CGVS, p.11,12), wat eveneens een belangrijke factor is die een vestiging in de hoofdstad Kabul kan bespoedigen.

Dit alles toont aan dat in de gegeven omstandigheden de hoofdstad Kabul als mogelijke verblijfplaats voor u en uw familieleden moet worden overwogen. Uit uw verklaringen kan nergens worden opgemaakt dat Kabul in uw geval niet als een volwaardig verblijfsalternatief kan worden beschouwd.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten herstellen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet. Uw Afghaans paspoort bevestigt uw identiteit maar houdt geen verband met uw relaas. Uw Britse studentenkaart en registratiekaart tonen aan dat u in 2006 en 2007 in het Verenigd Koninkrijk woonde. Het zeer bondige krantenartikel kan uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Het proces-verbaal bevat geen officiële kenmerken en kan door eender wie en eender waar zijn opgemaakt. De documenten in verband met de dood van A.(...) zeggen niets over de omstandigheden waarin deze persoon om het leven kwam, een ander attest van dit hospitaal betreft een slordige kopie en biedt bijgevolg geen enkele garantie. De briefhoofden van Safi Auto Store vormen hoogstens een aanwijzing voor het bestaan van deze garage in Peshawar. De taskara van uw vader is niet gedateerd, de taskara van uw broer S.(...) zou zijn afgeleverd toen hij al in Pakistan woonde. De foto's tonen u in een hospitaal, bedekt door enkele bebloede lakens. De verwondingen die u zou hebben opgelopen, zijn nergens te zien. Ook deze foto's vormen geen bewijs voor de vete met uw

familie. De cd-rom die u overhandigde bevat een onleesbaar bestand. Uw curriculum vitae stelt dat u gradueerde aan de Shahid Balkhi High School. U geeft tijdens het gehoor toe dat dit niet klopt (CGVS, p.10). Het medisch attest dat u in België verkreeg en dat stelt dat er metaalsporen in uw lichaam werden getraceerd, zegt evenmin iets over mogelijke oorzaken. De brief van de British High Commission van 14/05/2010 toont aan dat uw broer N.(...) een tijdlang in de gevangenis van Peshawar zat. Waarom uw broer in de cel zat, maakt deze brief niet duidelijk. Zelf stuurde u twee brieven aan de Britse autoriteiten. Een eerste brief, gericht aan de British High Commission in Islamabad, is een herhaling van het asielrelaas dat u voor de Belgische autoriteiten brengt. Een tweede brief, eveneens niet gedateerd, die u eerder aan de Britse ambassade in Kabul richtte, lijkt een samenvatting van het asielrelaas dat u in 2007 in het Verenigd Koninkrijk heeft gebracht. In die brief schrijft u dat uw vader gedood werd bij de Russische inval in Afghanistan, dat u werd opgevoed door een oom genaamd S.(...) M.(...) S.(...), dat deze tot de Taliban behoorde en u dwong om voor de Taliban te werken, dat de man uiteindelijk door de Noordelijke Alliantie werd gedood, dat u na de val van de Taliban naar Mazar vluchtte en dat uw zoon later werd vermoord. Al deze verklaringen kan u zich heden niet meer herinneren (CGVS, p.7,8) of zijn in tegenstrijd met wat u voor de Belgische asielinstanties verklaart, wat nogmaals aantoont dat er twijfels kunnen gehecht worden bij uw algemene geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Tweede verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 23 februari 2012 verklaart er zich op 24 februari 2012 vluchteling.

1.4. Op 18 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekende brief op 19 april 2012 naar tweede verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Moy Mubarak (district Surkh Rod, provincie Nangarhar) afkomstig te zijn. U bent een Pashtoen van etnische origine. U liep school in het dorp.

Uw familie kende sinds zeer lang een conflict met uw ooms aan moeders zijde. Deze familie zou de helft van jullie gronden in Surkh Rod opeisen. Omwille van dit conflict is uw broer N.(...) twaalf jaar geleden naar het Verenigd Koninkrijk gevlucht. Deze vete lag ook aan het vertrek naar het Verenigd Koninkrijk van uw broer S.(...) Q.(...) (CGVS 11/24547, O.V. 6.909.423) in 2004. Uw familie is een zevental jaar geleden ook uit Surkh Rod moeten vertrekken. Jullie gingen in Peshawar (Pakistan) wonen waar jullie een garage en bijhorende winkels begonnen. U werkte in de garage. In 2007 kwam Q.(...) terug uit Londen en vervoegde hij de familie in Peshawar.

Jullie verhuis naar Peshawar betekende niet het einde van de vete. Uw ooms aan moeders zijde hadden eveneens een woning in Peshawar. Ze hadden er ook een winkel in auto onderdelen. U verklaart dat deze personen banden hebben met de Pakistaanse inlichtingendienst ISI en met de Taliban. In april 2010 kwam uw broer N.(...) uit Londen op bezoek. Er werd een vergadering belegd met de bedoeling de vete uit te klaren. Deze poging tot verzoening mondde uit in een schietpartij. Twee bevriende personen die bij jullie op bezoek waren, een Afghaan uit Mazar (A.(...) genaamd) en een Pakistan (F.(...)W.(...)), werden door uw familie aan moeders zijde om het leven gebracht. Uw broer Qais en uw vader werden door kogels geraakt en dienden naar een hospitaal in Peshawar te worden overgebracht. Nog in het hospitaal werden zij door de Pakistaanse politie gearresteerd en naar de centrale gevangenis van Peshawar overgebracht. Uw broer N.(...) werd even later in Torkham gearresteerd. U en uw broer S.(...) M.(...) Q.(...) (CGVS 11/22883, O.V. 6.902.667) konden ontkomen. Dat jullie door de Pakistaanse autoriteiten worden gevisieerd, komt door de banden die uw familieleden hebben met de ISI.

Jullie vluchtten naar Kabul waar jullie ongeveer vier of vijf maanden verbleven bij Homayoun, een kennis van uw vader. Toen uw broer Q.(...) de gevangenis van Peshawar kon verlaten, is hij jullie achterna gereisd. U en uw twee broers namen vervolgens een vliegtuig naar Teheran. Vervolgens bent u via Turkije, Griekenland (waar u van uw broers gescheiden werd), Italië en Frankrijk naar België gereisd. Op 24/02/2012 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen vreest met de familie aan moeders kant. U vreest ook de familie van A.(...), die jullie verantwoordelijk houdt voor zijn dood. Ook

de familie van F.(...) W.(...) zou zijn dood willen wreken. Bovendien acht u de algemene situatie in Afghanistan onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw Afgaans identiteitsdocument voor. Uw broer Q.(...) overhandigde verder nog volgende documenten: een proces-verbaal van het incident van 11/04/2010, een ziekenhuisverslag van die bewuste dag, diverse rapporten met betrekking tot de dood van A.(...), videobeelden alsook enkele foto's waarop Q.(...) in het hospitaal te zien is, een krantenartikel over het schietincident, enkele brieven die uw broer Q.(...) aan de Britse autoriteiten richtte met het verzoek om hem te helpen, drie briefhoofden van "Safi Autos Store", een brief van de Britse autoriteiten die aan de gevangenis van Peshawar is gericht en een Afgaans identiteitsdocument (taskara) van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Tijdens het gehoor van u en uw twee broers Q.(...) en Mohammad Q.(...) is gebleken dat jullie asielrelaas niet geloofwaardig is. In de beslissing van uw broer Q.(...) worden een aantal vaststellingen aangekaart waaruit dient te worden afgeleid dat het niet geloofwaardig is dat jullie een vete kenden met de familie aan moeders kant en tengevolge daarvan Afghanistan/Pakistan zijn ontvlucht. Deze beslissing luidt als volgt:

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u en uw broers het niet aannemelijk hebben gemaakt dat er een vete zou bestaan tussen uw familie en de familie aan moeders zijde. Over het waarom van dit conflict zijn jullie verklaringen immers bijzonder vaag en onsamenhangend gebleken. Uw minderjarige broer Q.(...) stelt louter dat er "een conflict" was (CGVS, p.3) en verklaart niet te weten waarom er een conflict met de ooms was (CGVS, p.5). Q.(...) zegt voorts dat hij er niet veel info over heeft (CGVS, p.5) en op de vraag waarom deze personen uw hele familie wilden uitmoorden, antwoordt hij nogmaals dat hij het niet weet (CGVS, p.8). Dit is opmerkelijk. Uw broer S.(...) beweert dan weer dat het conflict te maken heeft met de gronden die uw familie in Nangarhar zou bezitten. Hij meent dat de familie aan moeders kant de helft van deze gronden zou opeisen (CGVS, p.3). Merkwaaardig genoeg weet S.(...) in het geheel niet hoeveel gronden jullie bezitten en wat die gronden waard zouden zijn (CGVS, p.3). Ook u, de oudste van de drie, kan niet verklaren waarom uw familie nu al decennialang in een conflict zou zijn verwickeld. U heeft het over een "gewoon Afgaans conflict" (CGVS, p.3), "over land en zo" (CGVS, p.3), maar gevraagd naar enige verduidelijking weet u deze niet te geven. Iets later geeft u toe dat u niet weet waarom uw ooms uw vader eertijds zouden hebben vermoord (CGVS, p.4), zegt u ook niet te weten waarom ze u of uw broers zouden willen doden (CGVS, p.4), verklaart u dat u niet weet wat er gaande was, of zij misschien geld wilden van jullie (CGVS, p.5) en herhaalt u nogmaals dat u niet weet waarom zij jullie naar het leven stonden (CGVS, p.5). Dat geen van jullie kan ophelderen waarom er een vete tussen beide families bestaat, is een eerste vaststelling die de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas ernstig ondergraaft. Het betreft immers een conflict dat al zeer lang aan de gang zou zijn, dat jullie rechtstreeks zou hebben getroffen en dat al bemiddelingspogingen kende. Het kan dan ook aangenomen worden dat jullie een begin van informatie zouden weten aan te brengen over de context en de oorsprong van deze vete die volgens jullie verklaringen al vele jaren de familiegeschiedenis kleurde.

Verder dient te worden vastgesteld dat u niet verduidelijkt welke andere problemen er doorheen de jaren zouden zijn geweest met uw ooms en neven. Zo blijft het onduidelijk wat aan de basis van het vertrek van uw broer N.(...) naar het Verenigd Koninkrijk zou hebben gelegen. U zegt dat er een risico bestond (CGVS, p.4) maar u noemt nergens een concrete vluchtaanleiding. Over uw eigen vluchtaanleiding (in 2004) zegt u dat men in Afghanistan voor het geringste probleem wordt gedood (CGVS, p.9), wat opnieuw geen duidelijk en afdoend antwoord is. Ook uw broer Q.(...) stelt louter dat u en N.(...) "omwille van het conflict" uit Afghanistan zijn gevlucht (CGVS, p.5). Gevraagd naar een specifieke reden of vluchtaanleiding blijft ook hij het antwoord schuldig (CGVS, p.7). Ook wanneer het Commissariaat-generaal polst naar de reden voor het vertrek van de familie omstreeks 2005 naar Pakistan, blijven jullie zeer op de vlakte. Als S.(...) wordt gevraagd of er een reële dreiging was, antwoordt deze dat uw vader in Kunduz werd gedood (CGVS, p.4). Uit uw verklaringen kan evenwel worden opgemaakt dat uw vader al begin de jaren 1980 om het leven moet zijn gekomen. Ook Q.(...) kan niet verduidelijken waarom de familie net in 2005 naar Pakistan diende te verhuizen. Nogmaals verwijst hij in vage bewoordingen naar "een conflict" en "een conflict met ooms aan moeders kant". Op geen enkel moment geeft één van jullie een min of meer concrete verklaring voor de opeenvolgende vertrekken van N.(...), uzelf en de rest van de familie. Dat jullie zich ook wat dit betreft in

dermate vage verklaringen dienen uit te drukken, roept verdere twijfels op bij de geloofwaardigheid van de verklaringen dienaangaande.

Gevraagd naar concrete voorbeelden van andere problemen, discussies of incidenten met de familie aan uw moeders zijde, zegt Q.(...) dat er zeer vaak problemen en incidenten geweest zijn maar als daarover meer details worden gevraagd (voorbeelden van dergelijke problemen, gewonde personen, andere schietpartijen), stelt hij dat hij geen details kent omdat hij geen getuige was van die feiten (CGVS, p.14). U bent dan weer in het geheel niet op de hoogte van andere incidenten. U zegt dat u eerder nooit zo'n ernstig incident meemaakte maar u geeft ook geen enkel voorbeeld van andere problemen of incidenten (CGVS, p.5), ook niet als het Commissariaat-generaal u een tweede en een derde keer vraagt om melding te maken van andere gevallen (CGVS, p.5). Het is niet geloofwaardig dat een schietpartij, waarbij men de intentie zou hebben gehad uw hele familie uit te moorden, niet het eindpunt zou zijn van een conflict dat over de vele jaren heen is ontspoord en dat eerder al aanleiding moet hebben gegeven tot andere noemenswaardige incidenten, zoals uw broer Q.(...) overigens aangeeft.

Wanneer het Commissariaat-generaal in dit verband opmerkt dat u in uw ongedateerde brief aan de Britse ambassade in Kabul schrijft dat "my son was killed in old emnity", zegt u plots dat het inderdaad zo is dat uw zoon door de familie werd vermoord (CGVS, p.8). Het is zeer eigenaardig dat u zich dit pas lijkt te herinneren wanneer het Commissariaat-generaal u confronteert met het asielrelaas dat u wellicht in 2007 voor de Britse asielinstanties heeft gebracht. U argumenteert dat u veel heeft afgezien in uw leven en dat u alles kort wou samenvatten, waardoor u dit incident niet ten berde bracht toen gevraagd werd naar eerdere incidenten met deze tak van de familie (CGVS, p.8). Echter, er mag worden aangenomen dat de moord op uw zoon niet ontbreekt in (de samenvatting van) uw asielmotieven. Ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken bracht u de dood van uw zoon niet ter sprake. Het is overigens zeer opmerkelijk dat S.(...) zich de naam van uw vermoorde zoon niet kan herinneren (CGVS, p.5). Ook dit alles bevestigt het bedrieglijke karakter van jullie asielrelaas.

Verder dient te worden vastgesteld dat ook jullie verklaringen met betrekking tot het vuurincident van 11/04/2010 zeer ongeloofwaardig zijn gebleken. Zo stelt Q.(...) dat hij niet weet waarom de familie die dag besloot om jullie te vermoorden (CGVS, p.11). Hij denkt dat het te maken had met de komst van uw broer N.(...) uit Londen, wat geen afdoende verklaring is (CGVS, 11,12). S.(...) meent dan weer dat de dood van uw zoon het onderwerp van gesprek was en dat een mislukte verzoeningspoging tot de schietpartij leidde (CGVS, p.5). Dit is in tegenstrijd met zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (waarmee uw broer werd geconfronteerd, p.5), waar S.(...) beweerde dat jullie en de ooms soms vergaderden over een samenwerking (op handelsvlak) en dat tijdens één van die vergaderingen een hevige ruzie ontstond (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, punt 5). Als aan u wordt gevraagd waarover er die dag werd vergaderd en wat tot het zware incident leidde, zegt u dat de familieleden aan moeders zijde verklaard hadden dat zij van plan waren uw broer N.(...) te ontvoeren (CGVS, p.5). Het is merkwaardig dat jullie omtrent de precieze aanleiding van het schietincident in het geheel geen gelijklopende of aannemelijke verklaringen kunnen afleggen. Bovendien maakt het krantenartikel dat u voorlegt geen melding van een van deze mogelijke oorzaken maar schrijft de auteur van het artikel dat een vrouwenkwestie aan de basis van dit alles zou hebben gelegen. Ook dit is wederom een opmerkelijke vaststelling.

Nog andere verklaringen tonen aan dat aan jullie asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Zo maken jullie gewag van een schietpartij die minstens enkele uren zou hebben geduurd. Uzelf (CGVS, p.5), uw broer S.(...) (CGVS, p.5,6) en uw minderjarige broer Q.(...) (CGVS, p.9) kregen uitgebreid de kans om in detail uiteen te zetten wat er in deze zeer lange tijdspanne gebeurd is. Geen van jullie slaagt erin hierover enigszins uit te weiden. Eveneens opmerkelijk is dat zowel S.(...) als Q.(...) het urenlange schieten ongedeedd zouden hebben overleefd. Dit is zeer verwonderlijk, te meer geen van jullie gewapend zou zijn geweest en jullie belagers (tien tot twaalf man sterk) de garage zouden zijn binnengevallen met pistolen en oorlogswapens. Q.(...) zegt zijn leven te danken te hebben aan Allah, wat geen objectieve argumentatie is (CGVS, p.9). Ook uzelf heeft het schietincident wonderwel overleefd, hoewel u herhaaldelijk beweert dat jullie aanvallers wel degelijk de intentie hadden jullie allemaal te doden (CGVS, p.4,5).

Voorts is het merkwaardig dat uw familie in deze het slachtoffer zou zijn geweest maar dat u en andere leden van uw familie zouden zijn gearresteerd. Dat de Pakistaanse autoriteiten u verantwoordelijk zouden houden voor wat dan ook, is gezien de veelheid aan getuigen van het incident ongeloofwaardig. U argumenteert dat uw familieleden banden zouden hebben met de Pakistaanse autoriteiten, maar op geen enkel moment toont u aan hoe zij die banden dan zouden onderhouden of waarop uw vermoedens zijn gebaseerd (CGVS, p.6). U verklaart louter dat uw arrestatie en de arrestatie van uw broer in Torkham dit aantonen (CGVS, p.6). Dat uw broer N.(...) Peshawar zou zijn ontvlucht en naar Torkham zou zijn vertrokken, lijkt overigens een eigenaardige handelswijze voor iemand die in deze zaak een slachtoffer zou zijn geweest.

Tot slot blijkt dat u geen enkel document kan voorleggen dat uw detentie of de reden van uw detentie kan staven. Nochtans verklaart u dat u een advocaat zou hebben gehad, dat er voor de rechtbank procedures werden gevoerd en dat u uiteindelijk op last van het Pakistaanse Hooggerechtshof werd vrijgelaten (CGVS, p.11).

Het Commissariaat-generaal kan uiteraard niet uitsluiten dat u betrokken partij bij een schietincident was en dat u enige tijd in de gevangenis van Peshawar werd opgesloten. Uit uw verklaringen kan evenwel niet worden afgeleid welke dan de ware toedracht van dit alles zou zijn geweest of bij welke zaak u en uw broer betrokken zouden zijn geweest. Alleszins zijn uw verklaringen over de problemen met uw familie aan moeders zijde niet aannemelijk gebleken en kunnen zij geen grond bieden tot het toekennen van een beschermingsstatus.

Wat betreft uw vraag met betrekking tot het verkrijgen van de subsidiaire bescherming omwille van de algemene situatie in uw land van herkomst, dient het volgende te worden vastgesteld. Uit uw verklaringen is gebleken dat u en uw broers geen aantoonbare banden hebben met de provincie waar jullie eertijds zouden hebben gewoond. Enkel een oom aan vaders kant zou nog in Surkh Rod in de provincie Nangarhar wonen. Q.(...) kan zich bijvoorbeeld geen namen herinneren van burens of vrienden in Surkh Rod (CGVS, p.13). Ook de namen van de dorpsverantwoordelijken kent hij niet meer (CGVS, p.13). Q.(...) kan zich niet eens herinneren of hij ten tijde van het Talibanregime school liep (CGVS, p.3). Uzelf weet niet meer wanneer u Surkh Rod zou hebben ingeruild voor Mazar-i Sharif (CGVS, p.7,8) en hoewel u beweert dat u na de val van de Taliban naar Nangarhar terugkeerde, blijkt uit uw brief aan de Britse ambassade dat u eerder nog verklaarde dat u na het Talibanregime naar Mazar-i Sharif bent verhuisd. Dergelijke verklaringen tonen aan dat er geen sprake is van een hechte band met de regio waarvan u zou afkomstig zijn.

Anderzijds is het wel zo dat jullie een zus hebben die zich in de hoofdstad Kabul heeft gevestigd. U zegt ook dat u overal in Afghanistan vrienden heeft, zo ook in Kabul (CGVS, p.4). Op uw Facebook pagina stelt u zelfs dat u afkomstig bent uit Kabul, wat kan verklaren waarom het tijdens het gehoor een onmogelijke zaak is gebleken om uit te klaren waar in Afghanistan u voor uw vertrek naar het Verenigd Koninkrijk heeft gewoond (CGVS, p.8) en waar u in uw jeugd naar school bent geweest (CGVS, p.10). Uw eigen verklaringen via het wereldwijde web, de vaststelling dat u minstens één familielid in Kabul heeft en dat u er over een netwerk van vrienden beschikt, leveren een eerste aanwijzing dat de hoofdstad Kabul mogelijks een verblijfsalternatief voor u en uw jongere broers kan zijn.

Uit jullie verklaringen kan eveneens worden afgeleid dat jullie een naar Afgaanse normen bovengemiddelde opleiding hebben genoten. Verder verklaren u en uw twee broers het Pashtou, het Dari en het Engels machtig te zijn.

Voorts zouden jullie ook in Afghanistan en in Kabul een uitgebreid klantenbestand hebben dat eertijds naar uw garage in Peshawar kwam. De aanwezigheid van deze klanten en jullie jarenlange ervaring in deze sector kan eveneens een meerwaarde betekenen. Uw curriculum vitae werd volgens uw verklaringen opgesteld met het oog op een aanwerving door de Amerikaanse troepen, wat duidt op een wens om aan de slag te gaan in uw land van herkomst. Jullie talenkennis en opleiding kunnen een reïntegratie in de Afgaanse samenleving faciliteren. Tot slot verklaart u dat het jullie allerminst aan financiële middelen ontbreekt (CGVS, p.11,12), wat eveneens een belangrijke factor is die een vestiging in de hoofdstad Kabul kan bespoedigen.

Dit alles toont aan dat in de gegeven omstandigheden de hoofdstad Kabul als mogelijke verblijfplaats voor u en uw familieleden moet worden overwogen. Uit uw verklaringen kan nergens worden opgemaakt dat Kabul in uw geval niet als een volwaardig verblijfsalternatief kan worden beschouwd.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu

wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berm bommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten herstellen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet. Uw Afghaans paspoort bevestigt uw identiteit maar houdt geen verband met uw relaas. Uw Britse studentenkaart en registratiekaart tonen aan dat u in 2006 en 2007 in het Verenigd Koninkrijk woonde. Het zeer bondige krantenartikel kan uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Het proces-verbaal bevat geen officiële kenmerken en kan door eender wie en eender waar zijn opgemaakt. De documenten in verband met de dood van A.(...) zeggen niets over de omstandigheden waarin deze persoon om het leven kwam, een ander attest van dit hospitaal betreft een slordige kopie en biedt bijgevolg geen enkele garantie. De briefhoofden van Safi Auto Store vormen hoogstens een aanwijzing voor het bestaan van deze garage in Peshawar. De taskara van uw vader is niet gedateerd, de taskara van uw broer S.(...) zou zijn afgeleverd toen hij al in Pakistan woonde. De foto's tonen u in een hospitaal, bedekt door enkele bebloede lakens. De verwondingen die u zou hebben opgelopen, zijn nergens te zien. Ook deze foto's vormen geen bewijs voor de vete met uw familie. De cd-rom die u overhandigde bevat een onleesbaar bestand. Uw curriculum vitae stelt dat u gradueerde aan de Shahid Balkhi High School. U geeft tijdens het gehoor toe dat dit niet klopt (CGVS, p.10). Het medisch attest dat u in België verkreeg en dat stelt dat er metaalsporen in uw lichaam werden getraceerd, zegt evenmin iets over mogelijke oorzaken. De brief van de British High Commission van 14/05/2010 toont aan dat uw broer N.(...) een tijdlang in de gevangenis van Peshawar zat. Waarom uw broer in de cel zat, maakt deze brief niet duidelijk. Zelf stuurde u twee brieven aan de Britse autoriteiten. Een eerste brief, gericht aan de British High Commission in Islamabad, is een herhaling van het asielrelaas dat u voor de Belgische autoriteiten brengt. Een tweede brief, eveneens niet gedateerd, die u eerder aan de Britse ambassade in Kabul richtte, lijkt een samenvatting van het asielrelaas dat u in 2007 in het Verenigd Koninkrijk heeft gebracht. In die brief schrijft u dat uw vader gedood werd bij de Russische inval in Afghanistan, dat u werd opgevoed door een oom genaamd S.(...) M.(...) S.(...), dat deze tot de Taliban behoorde en u dwong om voor de Taliban te werken, dat de man uiteindelijk door de Noordelijke Alliantie werd gedood, dat u na de val van de Taliban naar Mazar vluchtte en dat uw zoon later werd vermoord. Al deze verklaringen kan u zich heden niet meer herinneren (CGVS, p.7,8) of zijn in tegenstrijd met wat u voor de Belgische asielinstanties verklaart, wat nogmaals aantoont dat er twijfels kunnen gehecht worden bij uw algemene geloofwaardigheid. Derhalve kan u ook de status van vluchteling of deze van subsidiaire bescherming niet worden toegekend. Het door u voorgelegde identiteitsdocument heeft enkel betrekking op uw identiteit en werpt geen ander licht op de inschatting van uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.5. Derde verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 22 oktober 2011 verklaart er zich op 24 oktober 2011 vluchteling.

1.6. Op 18 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekende brief op 19 april 2012 naar derde verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Moy Mubarak (district Surkh Rod, provincie Nangarhar) afkomstig te zijn. U bent een Pashtoen van etnische origine. U liep school in het dorp. Later, toen u in Pakistan woonde, volgde u nog cursussen Engels en computer. U wordt tot augustus 2012 als minderjarig beschouwd.

Uw familie kende sinds zeer lang een conflict met uw ooms aan moeders zijde. U weet niet waarom er een vete is. Alleszins is om die reden uw broer N.(...) twaalf jaar geleden naar het Verenigd Koninkrijk gevlucht. Deze vete lag ook aan het vertrek naar het Verenigd Koninkrijk van uw broer Q.(...) (CGVS 11/24547, O.V. 6.909.423) in 2004. Uw familie is een zevental jaar geleden ook uit Surkh Rod moeten vertrekken. Jullie gingen in Peshawar (Pakistan) wonen waar jullie een garage en bijhorende winkels begonnen. In 2007 kwam Q.(...) terug uit Londen en vervoegde hij de familie in Peshawar.

Jullie verhuis naar Peshawar betekende niet het einde van de vete. Uw ooms aan moeders zijde hadden eveneens een woning in Peshawar. Ze hadden er ook een winkel in auto onderdelen. U verklaart dat deze personen banden hebben met de Pakistaanse inlichtingendienst ISI en met de Taliban. In april 2010 kwam uw broer N.(...) uit Londen op bezoek. Er werd een vergadering belegd met de bedoeling de vete uit te klaren. Deze poging tot verzoening mondde uit in een schietpartij. Twee bevriende personen die bij jullie op bezoek waren, een Afghaan uit Mazar (A.(...) genaamd) en een Pakistaan (F.(...) W.(...)), werden door uw familie aan moeders zijde om het leven gebracht. Uw broer Q.(...) en uw vader werden door kogels geraakt en dienden naar een hospitaal in Peshawar te worden overgebracht. Nog in het hospitaal werden zij door de Pakistaanse politie gearresteerd en naar de centrale gevangenis van Peshawar overgebracht. Uw broer N.(...) werd even later in Torkham gearresteerd. U en uw broer S.(...) (CGVS 12/12310, O.V. 6.965.063) konden ontkomen. Dat jullie door de Pakistaanse autoriteiten worden geviséerd, komt door de banden die uw familieleden hebben met de ISI.

Jullie vluchtten naar Kabul waar jullie ongeveer vier of vijf maanden verbleven bij Homayoun, een kennis van uw vader. Toen uw broer Q.(...) de gevangenis van Peshawar kon verlaten, is hij jullie achterna gereisd. U en uw twee broers namen vervolgens een vliegtuig naar Teheran. Vervolgens bent u via Turkije, Griekenland (waar u van uw broers gescheiden werd), Italië en Frankrijk naar België gereisd. Op 22/10/2011 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen vreest met de familie aan moeders kant. U vreest ook de familie van A.(...), die jullie verantwoordelijk houdt voor zijn dood. Ook de familie van F.(...) W.(...) zou zijn dood willen wreken. Bovendien acht u de algemene situatie in Afghanistan onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw Afghaans identiteitsdocument voor. Uw broer Q.(...) overhandigde verder nog volgende documenten: een proces-verbaal van het incident van 11/04/2010, een ziekenhuisverslag van die bewuste dag, diverse rapporten met betrekking tot de dood van A.(...), videobeelden alsook enkele foto's waarop Q.(...) in het hospitaal te zien is, een krantenartikel over het schietincident, enkele brieven die uw broer Q.(...) aan de Britse autoriteiten richtte met het verzoek om hem te helpen, drie briefhoofden van "Safi Autos Store", een brief van de Britse autoriteiten die aan de gevangenis van Peshawar is gericht, een Afghaans identiteitsdocument (taskara) van uw broer S.(...) en de taskara van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Tijdens het gehoor van u en uw twee broers Q.(...) en S.(...) is gebleken dat jullie asielrelaas niet geloofwaardig is. In de beslissing van uw broer Q.(...) worden een aantal vaststellingen aangekaart waaruit dient te worden afgeleid dat het niet geloofwaardig is dat jullie een vete kenden met de familie aan moeders kant en jullie tengevolge hiervan Afghanistan of Pakistan dienden te ontvluchten. Deze beslissing luidt als volgt:

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u en uw broers het niet aannemelijk hebben gemaakt dat er een vete zou bestaan tussen uw familie en de familie aan moeders zijde. Over het waarom van dit conflict zijn jullie verklaringen immers bijzonder vaag en onsamenvattend gebleken. Uw

minderjarige broer Q.(...) stelt louter dat er "een conflict" was (CGVS, p.3) en verklaart niet te weten waarom er een conflict met de ooms was (CGVS, p.5). Q.(...) zegt voorts dat hij er niet veel info over heeft (CGVS, p.5) en op de vraag waarom deze personen uw hele familie wilden uitmoorden, antwoordt hij nogmaals dat hij het niet weet (CGVS, p.8). Dit is opmerkelijk. Uw broer S.(...) beweert dan weer dat het conflict te maken heeft met de gronden die uw familie in Nangarhar zou bezitten. Hij meent dat de familie aan moeders kant de helft van deze gronden zou opeisen (CGVS, p.3). Merkwaardig genoeg weet S.(...) in het geheel niet hoeveel gronden jullie bezitten en wat die gronden waard zouden zijn (CGVS, p.3). Ook u, de oudste van de drie, kan niet verklaren waarom uw familie nu al decennialang in een conflict zou zijn verwikkeld. U heeft het over een "gewoon Afghaans conflict" (CGVS, p.3), "over land en zo" (CGVS, p.3), maar gevraagd naar enige verduidelijking weet u deze niet te geven. Iets later geeft u toe dat u niet weet waarom uw ooms uw vader eertijds zouden hebben vermoord (CGVS, p.4), zegt u ook niet te weten waarom ze u of uw broers zouden willen doden (CGVS, p.4), verklaart u dat u niet weet wat er gaande was, of zij misschien geld wilden van jullie (CGVS, p.5) en herhaalt u nogmaals dat u niet weet waarom zij jullie naar het leven stonden (CGVS, p.5). Dat geen van jullie kan ophelderen waarom er een vete tussen beide families bestaat, is een eerste vaststelling die de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas ernstig ondergraaft. Het betreft immers een conflict dat al zeer lang aan de gang zou zijn, dat jullie rechtstreeks zou hebben getroffen en dat al bemiddelingspogingen kende. Het kan dan ook aangenomen worden dat jullie een begin van informatie zouden weten aan te brengen over de context en de oorsprong van deze vete die volgens jullie verklaringen al vele jaren de familiegeschiedenis kleurde.

Verder dient te worden vastgesteld dat u niet verduidelijkt welke andere problemen er doorheen de jaren zouden zijn geweest met uw ooms en neven. Zo blijft het onduidelijk wat aan de basis van het vertrek van uw broer N.(...) naar het Verenigd Koninkrijk zou hebben gelegen. U zegt dat er een risico bestond (CGVS, p.4) maar u noemt nergens een concrete vluchtaanleiding. Over uw eigen vluchtaanleiding (in 2004) zegt u dat men in Afghanistan voor het geringste probleem wordt gedood (CGVS, p.9), wat opnieuw geen duidelijk en afdoend antwoord is. Ook uw broer Q.(...) stelt louter dat u en N.(...) "omwille van het conflict" uit Afghanistan zijn gevlucht (CGVS, p.5). Gevraagd naar een specifieke reden of vluchtaanleiding blijft ook hij het antwoord schuldig (CGVS, p.7). Ook wanneer het Commissariaat-generaal polst naar de reden voor het vertrek van de familie omstreeks 2005 naar Pakistan, blijven jullie zeer op de vlakte. Als S.(...) wordt gevraagd of er een reële dreiging was, antwoordt deze dat uw vader in Kunduz werd gedood (CGVS, p.4). Uit uw verklaringen kan evenwel worden opgemaakt dat uw vader al begin de jaren 1980 om het leven moet zijn gekomen. Ook Q.(...) kan niet verduidelijken waarom de familie net in 2005 naar Pakistan diende te verhuizen. Nogmaals verwijst hij in vage bewoordingen naar "een conflict" en "een conflict met ooms aan moeders kant". Op geen enkel moment geeft één van jullie een min of meer concrete verklaring voor de opeenvolgende vertrekken van N.(...), uzelf en de rest van de familie. Dat jullie zich ook wat dit betreft in dermate vage verklaringen dienen uit te drukken, roept verdere twijfels op bij de geloofwaardigheid van de verklaringen dienaangaande.

Gevraagd naar concrete voorbeelden van andere problemen, discussies of incidenten met de familie aan uw moeders zijde, zegt Q.(...) dat er zeer vaak problemen en incidenten geweest zijn maar als daarover meer details worden gevraagd (voorbeelden van dergelijke problemen, gewonde personen, andere schietpartijen), stelt hij dat hij geen details kent omdat hij geen getuige was van die feiten (CGVS, p.14). U bent dan weer in het geheel niet op de hoogte van andere incidenten. U zegt dat u eerder nooit zo'n ernstig incident meemaakte maar u geeft ook geen enkel voorbeeld van andere problemen of incidenten (CGVS, p.5), ook niet als het Commissariaat-generaal u een tweede en een derde keer vraagt om melding te maken van andere gevallen (CGVS, p.5). Het is niet geloofwaardig dat een schietpartij, waarbij men de intentie zou hebben gehad uw hele familie uit te moorden, niet het eindpunt zou zijn van een conflict dat over de vele jaren heen is ontspoord en dat eerder al aanleiding moet hebben gegeven tot andere noemenswaardige incidenten, zoals uw broer Q.(...) overigens aangeeft.

Wanneer het Commissariaat-generaal in dit verband opmerkt dat u in uw ongedateerde brief aan de Britse ambassade in Kabul schrijft dat "my son was killed in old emnity", zegt u plots dat het inderdaad zo is dat uw zoon door de familie werd vermoord (CGVS, p.8). Het is zeer eigenaardig dat u zich dit pas lijkt te herinneren wanneer het Commissariaat-generaal u confronteert met het asielrelaas dat u wellicht in 2007 voor de Britse asielinstanties heeft gebracht. U argumenteert dat u veel heeft afgezien in uw leven en dat u alles kort wou samenvatten, waardoor u dit incident niet ten berde bracht toen gevraagd werd naar eerdere incidenten met deze tak van de familie (CGVS, p.8). Echter, er mag worden aangenomen dat de moord op uw zoon niet ontbreekt in (de samenvatting van) uw asielmotieven. Ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken bracht u de dood van uw zoon niet ter sprake. Het is overigens zeer opmerkelijk dat S.(...) zich de naam van uw vermoorde zoon niet kan herinneren (CGVS, p.5). Ook dit alles bevestigt het bedrieglijke karakter van jullie asielrelaas.

Verder dient te worden vastgesteld dat ook jullie verklaringen met betrekking tot het vuurincident van 11/04/2010 zeer ongeloofwaardig zijn gebleken. Zo stelt Q.(...) dat hij niet weet waarom de familie die dag besloot om jullie te vermoorden (CGVS, p.11). Hij denkt dat het te maken had met de komst van uw broer N.(...) uit Londen, wat geen afdoende verklaring is (CGVS, 11,12). S.(...) meent dan weer dat de dood van uw zoon het onderwerp van gesprek was en dat een mislukte verzoeningspoging tot de schietpartij leidde (CGVS, p.5). Dit is in tegenstrijd met zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (waarmee uw broer werd geconfronteerd, p.5), waar S.(...) beweerde dat jullie en de ooms soms vergaderden over een samenwerking (op handelsvlak) en dat tijdens één van die vergaderingen een hevige ruzie ontstond (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, punt 5). Als aan u wordt gevraagd waarover er die dag werd vergaderd en wat tot het zware incident leidde, zegt u dat de familieleden aan moeders zijde verklaard hadden dat zij van plan waren uw broer N.(...) te ontvoeren (CGVS, p.5). Het is merkwaardig dat jullie omtrent de precieze aanleiding van het schietincident in het geheel geen gelijklopende of aannemelijke verklaringen kunnen afleggen. Bovendien maakt het krantenartikel dat u voorlegt geen melding van een van deze mogelijke oorzaken maar schrijft de auteur van het artikel dat een vrouwenkwestie aan de basis van dit alles zou hebben gelegen. Ook dit is wederom een opmerkelijke vaststelling.

Nog andere verklaringen tonen aan dat aan jullie asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Zo maken jullie gewag van een schietpartij die minstens enkele uren zou hebben geduurd. Uzelf (CGVS, p.5), uw broer S.(...) (CGVS, p.5,6) en uw minderjarige broer Q.(...) (CGVS, p.9) kregen uitgebreid de kans om in detail uiteen te zetten wat er in deze zeer lange tijdspanne gebeurd is. Geen van jullie slaagt erin hierover enigszins uit te weiden. Eveneens opmerkelijk is dat zowel S.(...) als Q.(...) het urenlange schieten ongedeerd zouden hebben overleefd. Dit is zeer verwonderlijk, te meer geen van jullie gewapend zou zijn geweest en jullie belagers (tien tot twaalf man sterk) de garage zouden zijn binnengevallen met pistolen en oorlogswapens. Q.(...) zegt zijn leven te danken te hebben aan Allah, wat geen objectieve argumentatie is (CGVS, p.9). Ook uzelf heeft het schietincident wonderwel overleefd, hoewel u herhaaldelijk beweert dat jullie aanvallers wel degelijk de intentie hadden jullie allemaal te doden (CGVS, p.4,5).

Voorts is het merkwaardig dat uw familie in deze het slachtoffer zou zijn geweest maar dat u en andere leden van uw familie zouden zijn gearresteerd. Dat de Pakistaanse autoriteiten u verantwoordelijk zouden houden voor wat dan ook, is gezien de veelheid aan getuigen van het incident ongeloofwaardig. U argumenteert dat uw familieleden banden zouden hebben met de Pakistaanse autoriteiten, maar op geen enkel moment toont u aan hoe zij die banden dan zouden onderhouden of waarop uw vermoedens zijn gebaseerd (CGVS, p.6). U verklaart louter dat uw arrestatie en de arrestatie van uw broer in Torkham dit aantonen (CGVS, p.6). Dat uw broer N.(...) Peshawar zou zijn ontvlucht en naar Torkham zou zijn vertrokken, lijkt overigens een eigenaardige handelswijze voor iemand die in deze zaak een slachtoffer zou zijn geweest.

Tot slot blijkt dat u geen enkel document kan voorleggen dat uw detentie of de reden van uw detentie kan staven. Nochtans verklaart u dat u een advocaat zou hebben gehad, dat er voor de rechtbank procedures werden gevoerd en dat u uiteindelijk op last van het Pakistaanse Hooggerechtshof werd vrijgelaten (CGVS, p.11).

Het Commissariaat-generaal kan uiteraard niet uitsluiten dat u betrokken partij bij een schietincident was en dat u enige tijd in de gevangenis van Peshawar werd opgesloten. Uit uw verklaringen kan evenwel niet worden afgeleid welke dan de ware toedracht van dit alles zou zijn geweest of bij welke zaak u en uw broer betrokken zouden zijn geweest. Alleszins zijn uw verklaringen over de problemen met uw familie aan moeders zijde niet aannemelijk gebleken en kunnen zij geen grond bieden tot het toekennen van een beschermingsstatus.

Wat betreft uw vraag met betrekking tot het verkrijgen van de subsidiaire bescherming omwille van de algemene situatie in uw land van herkomst, dient het volgende te worden vastgesteld. Uit uw verklaringen is gebleken dat u en uw broers geen aantoonbare banden hebben met de provincie waar jullie eertijds zouden hebben gewoond. Enkel een oom aan vaders kant zou nog in Surkh Rod in de provincie Nangarhar wonen. Q.(...) kan zich bijvoorbeeld geen namen herinneren van burens of vrienden in Surkh Rod (CGVS, p.13). Ook de namen van de dorpsverantwoordelijken kent hij niet meer (CGVS, p.13). Q.(...) kan zich niet eens herinneren of hij ten tijde van het Talibanregime school liep (CGVS, p.3). Uzelf weet niet meer wanneer u Surkh Rod zou hebben ingeruild voor Mazar-i Sharif (CGVS, p.7,8) en hoewel u beweert dat u na de val van de Taliban naar Nangarhar terugkeerde, blijkt uit uw brief aan de Britse ambassade dat u eerder nog verklaarde dat u na het Talibanregime naar Mazar-i Sharif bent verhuisd. Dergelijke verklaringen tonen aan dat er geen sprake is van een hechte band met de regio waarvan u zou afkomstig zijn.

Anderzijds is het wel zo dat jullie een zus hebben die zich in de hoofdstad Kabul heeft gevestigd. U zegt ook dat u overal in Afghanistan vrienden heeft, zo ook in Kabul (CGVS, p.4). Op uw Facebook pagina stelt u zelfs dat u afkomstig bent uit Kabul, wat kan verklaren waarom het tijdens het gehoor

een onmogelijke zaak is gebleken om uit te klaren waar in Afghanistan u voor uw vertrek naar het Verenigd Koninkrijk heeft gewoond (CGVS, p.8) en waar u in uw jeugd naar school bent geweest (CGVS, p.10). Uw eigen verklaringen via het wereldwijde web, de vaststelling dat u minstens één familielid in Kabul heeft en dat u er over een netwerk van vrienden beschikt, leveren een eerste aanwijzing dat de hoofdstad Kabul mogelijks een verblijfsalternatief voor u en uw jongere broers kan zijn.

Uit jullie verklaringen kan eveneens worden afgeleid dat jullie een naar Afghaanse normen bovengemiddelde opleiding hebben genoten. Verder verklaren u en uw twee broers het Pashtou, het Dari en het Engels machtig te zijn.

Voorts zouden jullie ook in Afghanistan en in Kabul een uitgebreid klantenbestand hebben dat eertijds naar uw garage in Peshawar kwam. De aanwezigheid van deze klanten en jullie jarenlange ervaring in deze sector kan eveneens een meerwaarde betekenen. Uw curriculum vitae werd volgens uw verklaringen opgesteld met het oog op een aanwerving door de Amerikaanse troepen, wat duidt op een wens om aan de slag te gaan in uw land van herkomst. Jullie talenkennis en opleiding kunnen een reïntegratie in de Afghaanse samenleving faciliteren. Tot slot verklaart u dat het jullie allerminst aan financiële middelen ontbreekt (CGVS, p.11,12), wat eveneens een belangrijke factor is die een vestiging in de hoofdstad Kabul kan bespoedigen.

Dit alles toont aan dat in de gegeven omstandigheden de hoofdstad Kabul als mogelijke verblijfplaats voor u en uw familieleden moet worden overwogen. Uit uw verklaringen kan nergens worden opgemaakt dat Kabul in uw geval niet als een volwaardig verblijfsalternatief kan worden beschouwd.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten herstellen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet. Uw Afghaans paspoort bevestigt uw identiteit maar houdt geen verband met uw relaas. Uw Britse studentenkaart en registratiekaart tonen aan dat u in 2006 en 2007 in het Verenigd Koninkrijk woonde. Het zeer

bondige krantenartikel kan uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Het proces-verbaal bevat geen officiële kenmerken en kan door eender wie en eender waar zijn opgemaakt. De documenten in verband met de dood van A.(...) zeggen niets over de omstandigheden waarin deze persoon om het leven kwam, een ander attest van dit hospitaal betreft een slordige kopie en biedt bijgevolg geen enkele garantie. De briefhoofden van Safi Auto Store vormen hoogstens een aanwijzing voor het bestaan van deze garage in Peshawar. De taskara van uw vader is niet gedateerd, de taskara van uw broer S.(...) zou zijn afgeleverd toen hij al in Pakistan woonde. De foto's tonen u in een hospitaal, bedekt door enkele bebloede lakens. De verwondingen die u zou hebben opgelopen, zijn nergens te zien. Ook deze foto's vormen geen bewijs voor de vete met uw familie. De cd-rom die u overhandigde bevat een onleesbaar bestand. Uw curriculum vitae stelt dat u gradueerde aan de Shahid Balkhi High School. U geeft tijdens het gehoor toe dat dit niet klopt (CGVS, p.10). Het medisch attest dat u in België verkreeg en dat stelt dat er metaalsporen in uw lichaam werden getraceerd, zegt evenmin iets over mogelijke oorzaken. De brief van de British High Commission van 14/05/2010 toont aan dat uw broer N.(...) een tijdlang in de gevangenis van Peshawar zat. Waarom uw broer in de cel zat, maakt deze brief niet duidelijk. Zelf stuurde u twee brieven aan de Britse autoriteiten. Een eerste brief, gericht aan de British High Commission in Islamabad, is een herhaling van het asielrelaas dat u voor de Belgische autoriteiten brengt. Een tweede brief, eveneens niet gedateerd, die u eerder aan de Britse ambassade in Kabul richtte, lijkt een samenvatting van het asielrelaas dat u in 2007 in het Verenigd Koninkrijk heeft gebracht. In die brief schrijft u dat uw vader gedood werd bij de Russische inval in Afghanistan, dat u werd opgevoed door een oom genaamd S.(...) M.(...) S.(...), dat deze tot de Taliban behoorde en u dwong om voor de Taliban te werken, dat de man uiteindelijk door de Noordelijke Alliantie werd gedood, dat u na de val van de Taliban naar Mazar vluchtte en dat uw zoon later werd vermoord. Al deze verklaringen kan u zich heden niet meer herinneren (CGVS, p.7,8) of zijn in tegenstrijd met wat u voor de Belgische asielinstanties verklaart, wat nogmaals aantoont dat er twijfels kunnen gehecht worden bij uw algemene geloofwaardigheid. Derhalve kan ook u de status van vluchteling of deze van subsidiaire bescherming niet worden toegekend.

Uw eigen taskara, die na uw vertrek uit Afghanistan zou zijn afgeleverd, houdt geen enkel verband met uw asielrelaas en kan de geloofwaardigheid ervan niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, ondernemen verzoekers een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voeren verzoekers aan dat zij geen binnenlands vluchtalternatief hebben in Kabul.

Eerste verzoeker wijst erop dat hij geboren is in de provincie Kunduz en op driejarige leeftijd is verhuisd naar de provincie Nangarhar, waarvan zijn twee broers (tweede en derde verzoeker) afkomstig zijn. Beide provincies worden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschouwd als provincies waar er oorlogsgeweld aanwezig is en waarvoor het statuut van subsidiaire bescherming wordt toegekend. Volgens verzoekers kan er ook niet van worden uitgegaan dat hun zus hen zal opvangen. Immers door haar huwelijk behoort hun zus tot de familie van haar echtgenoot, waardoor de band met haar broers miniem is en het verblijf bij hun zus dan ook niet kan beschouwd worden als een intern vluchtalternatief. Ook een klantenbestand en zakenrelaties kunnen volgens verzoekers niet aanzien worden als een waardig perspectief om op een veilige manier in een stad te

wonen. Eerste verzoeker wijst erop dat zijn facebookpagina werd aangemaakt door een vriend die gemakkelijks halve Kabul als stad van herkomst had opgegeven, maar waaraan hij geen aandacht had gegeven. Bovendien mag men volgens verzoekers niet oordelen dat als één van de broers een binnenlands vluchtalternatief zou hebben, dat de andere broers aldaar over dezelfde mogelijkheden zouden beschikken. Verzoekers verwijzen nog naar het feit dat zij zelfs in Pakistan niet veilig waren ten aanzien van de familie, laat staan dat zij veilig kunnen verblijven in Kabul. Tot slot stellen zij dat er ook in Kabul nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten zijn, de veiligheidssituatie er allerm minst stabiel kan worden genoemd en het geenszins uitgesloten is dat er burgerslachtoffers vallen.

Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd: een getuigenis van de heer A.A. (stuk 5); de klacht ingediend tegen verzoekers op 12 april 2010 (stuk 6); de aanvraag tot vrijlating van eerste verzoeker (stuk 7); het vonnis van het Hooggerechtshof in Peshawar (stuk 8); een certificaat van de heer A.A.J. de advocaat van eerste verzoeker in Pakistan (stuk 9); briefhoofden van de autowinkel van verzoekers (stuk 10); Postmortem rapport van F.W. (stuk 11), Postmortem rapport van A. (stuk 12); een aantal bladzijden uit het Nederlands ambtsbericht Afghanistan van augustus 2011 (stuk 13); twee bladzijden uit een rapport van de algemene vergadering van de Veiligheidsraad (stuk 14), vier persberichten (stukken 15, 16, 17 en 18) en een Update briefing van "International Crisis Group" van november 2010 (stuk 19).

Ter terechtzitting d.d. 31 augustus 2012 wordt de originele taskara van verzoekers' vader neergelegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissingen worden verzoekers' asielaanvragen geweigerd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers' asielrelazen en omdat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.5. Verzoekers voeren aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening gehouden heeft met de moeilijkheid van verzoekende partijen om zich uit te drukken en geen moeite deed om een precies antwoord te krijgen. Verzoekers wijzen erop dat de vete met de familie van hun moeder reeds dertig jaar bestaat en dat de reden is dat hun ooms de helft van hun eigendommen opeisen. Verzoekers verwijzen tevens naar de waarde van de gronden die zij in Nangarhar hadden. Verzoekers halen ook aan dat de dood van hun vader een rechtstreeks gevolg is van deze vete, net zoals de ontvoering en de dood van de zoon van eerste verzoeker en het schietincident. Volgens verzoekers begonnen deze problemen voor hun geboorte waardoor het dan ook logisch is dat zij niet alle details kennen. Dit geldt zeker voor de minderjarige derde verzoeker. Verzoekers menen dat het geregeld voorkomt in families dat de volgende generatie bij een vete niet meer weet waarom deze vete ooit is begonnen. Onvermijdelijk komen ze ook in die vete terecht zonder te weten wat er eigenlijk de oorzaak van is en zonder de mogelijkheid om ernaar te vragen aangezien dit dikwijls taboe is in een familie of een onuitsproken familiegeheim.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekers enerzijds de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde onwetendheid omtrent de vete met de familie van hun moeder trachten te vergoelijken en anderzijds de vete verder toelichten. Bovenstaande vergoelijkingen kunnen niet overtuigen. Volgens verzoekers verklaringen betreft het namelijk een conflict dat al zeer lang aan de gang zou zijn en dat al bemiddelingspogingen kende. Bovendien haalden verzoekers deze vete aan als de aanleiding voor hun vlucht naar België. Minstens kan verwacht worden dat verzoekers op het

ogenblik dat hen hiernaar specifiek werd gevraagd concreet de context en de oorsprong van deze vete kunnen toelichten, een vete die al vele jaren de familiegeschiedenis van verzoekers kleurde.

Deze elementen raken immers de kern van verzoekers' asielrelazen, waardoor van hen kan worden verwacht dat zij hierover correcte en duidelijke verklaringen afleggen wanneer hen gevraagd wordt naar de feiten die hun rechtstreekse vluchtaanleiding vormen.

Verzoekers bleven in hun verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter onaannemelijk vaag en legden onsamenhangende verklaringen af omtrent de reden of aanleiding van deze vete. Zo stelt derde verzoeker louter dat er "een conflict" was (administratief dossier derde verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p. 3) en verklaarde hij niet te weten waarom er een conflict met de ooms was (administratief dossier derde verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p. 5). Derde verzoeker zei voorts dat hij er niet veel info over heeft (administratief dossier derde verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p. 5) en op de vraag waarom deze personen zijn hele familie wilden uitmoorden, antwoordde hij nogmaals dat hij het niet weet (administratief dossier derde verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p. 8). Tweede verzoeker beweert dan weer dat het conflict te maken heeft met de gronden die de familie in Surkh Rod zou bezitten. Hij meent dat de familie aan moeders kant de helft van deze gronden zou opeisen (administratief dossier tweede verzoeker, stuk 3, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p.3). Merkwaardig genoeg weet tweede verzoeker in het geheel niet hoeveel gronden zij bezitten en wat die gronden waard zouden zijn (administratief dossier tweede verzoeker, stuk 3, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p. 3). Ook eerste verzoeker kan niet verklaren waarom zijn familie nu al decennialang in een conflict zou zijn verwickeld. Eerste verzoeker heeft het over een "gewoon Afghaans conflict" (administratief dossier eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p. 2), "over land en zo" (administratief dossier eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p. 2), maar gevraagd naar enige verduidelijking weet hij deze niet te geven. Iets later geeft eerste verzoeker toe dat hij niet weet waarom zijn ooms zijn vader eertijds zouden hebben vermoord (administratief dossier eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p. 3), zegt hij evenmin te weten waarom ze hem of zijn broers zouden willen doden (administratief dossier eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p. 4), verklaart hij dat hij niet weet wat er gaande was en zij misschien geld wilden van hen (administratief dossier eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p. 5) en herhaalt hij nogmaals dat hij niet weet waarom zij hen naar het leven stonden (administratief dossier eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p. 5). Dat verzoekers het conflict in onderhavig verzoekschrift nader toelichten is *post factum* en is niet bij machte om afbreuk te doen aan de in de bestreden beslissingen opgenomen vaststellingen. Ook de toelichting omtrent de waarde van de gronden doet geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde opmerkelijke vage verklaringen omtrent de aanleiding van de vete. De argumentatie dat het geregeld voorkomt in families dat de volgende generatie bij een vete niet meer weet waarom deze vete ooit is begonnen is louter hypothetisch en draagt niet bij tot het herstel van verzoekers' geloofwaardigheid.

2.7. Verzoekers betwisten de opgeworpen vaagheid aangaande de concrete aanleiding of reden van het vertrek van hun broer N. naar het Verenigd Koninkrijk en van het vertrek van hun familie omstreeks 2005 naar Pakistan. Verzoekers wijzen erop dat hun broer N. is vertrokken omdat de familie van hun moeder tot de Taliban behoort en van hem eiste dat hij de auto's van de Taliban zou herstellen, hetgeen hij niet wilde omdat hij de wraak van de andere Afghanen vreesde als hij zou meewerken met de Taliban. Verzoekers halen aan dat de familie naar Pakistan is getrokken nadat de zoon van eerste verzoeker is ontvoerd en vermoord. Eerste verzoeker is na de moord op zijn zoon naar Nangarhar vertrokken met vrouw en kinderen en vervolgens naar het Verenigd Koninkrijk (ongeveer drie maanden na de dood van zijn zoon). De rest van de familie is vijf à zes maanden na de dood van diens zoon naar Pakistan vertrokken.

2.8. De Raad is van oordeel dat de bovenstaande verklaringen omtrent het vertrek van N. en van eerste verzoeker naar het Verenigd Koninkrijk en het vertrek van de familie naar Pakistan louter *post factum* beweringen zijn die geen afbreuk kunnen doen aan de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen. Zo stelt de Raad vast dat in tegenstelling tot bovenstaande verklaringen, eerste verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande het vertrek van N. naar het Verenigd Koninkrijk louter heeft gesteld dat er een risico bestond (administratief dossier eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p. 4) maar nergens een concrete vluchtaanleiding heeft genoemd. Aangaande zijn eigen vluchtaanleiding (in 2004) heeft eerste verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel gesteld dat men in Afghanistan voor het geringste probleem wordt gedood (administratief dossier eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p. 9), wat geen duidelijk en concreet antwoord is. In zoverre dat

eerste verzoeker nu plots in voorliggend verzoekschrift verwijst naar de moord op zijn zoon als reden voor zijn vertrek en dat van de familie, dient erop te worden gewezen dat dit hoogst opmerkelijk is, daar eerste verzoeker de moord op zijn zoon pas lijkt te herinneren wanneer hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geconfronteerd werd met het asielrelaas dat eerste verzoeker wellicht in 2007 voor de Britse asielinstanties heeft gebracht (administratief dossier tweede verzoeker, stuk 5, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p. 8). Bovendien heeft eerste verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken de dood van zijn zoon zelfs niet ter sprake bracht (administratief dossier eerste verzoeker, stuk 8, verklaring DVZ) en kon tweede verzoeker zich zelfs de naam van de vermoorde zoon niet herinneren (administratief dossier tweede verzoeker, stuk 3, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p. 5). In het licht hiervan is het dan ook hoogst opmerkelijk dat verzoeker plots in voorliggend verzoekschrift de dood van zijn zoon inroept als dé reden van het vertrek van verzoeker en zijn familie uit Afghanistan. Te meer daar derde verzoeker louter stelt dat eerste verzoeker en N. "omwille van het conflict" uit Afghanistan zijn gevlucht (administratief dossier derde verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p. 5). Gevraagd naar een specifieke reden of vluchtaanleiding blijft ook hij het antwoord schuldig (administratief dossier derde verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p. 7). Ook wanneer hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gepolst wordt naar de reden voor het vertrek van de familie omstreeks 2005 naar Pakistan, blijven verzoekers zeer op de vlakte. Als tweede verzoeker wordt gevraagd of er een reële dreiging was, antwoordt deze dat zijn stiefvader in Kunduz werd gedood (administratief dossier tweede verzoeker, stuk 3, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p. 4). Uit de verklaringen van eerste verzoeker kan evenwel worden opgemaakt dat zijn vader al begin de jaren 1980 om het leven moet zijn gekomen (administratief dossier eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p. 2-4). Op geen enkel moment geeft één van hen een min of meer concrete verklaring voor de opeenvolgende vertrekken van N., eerste verzoeker en de rest van de familie. Bovenstaande verklaringen vinden hun weerslag in het administratief dossier en worden correct weergegeven in de bestreden beslissingen. De motieven hieromtrent blijven onverminderd overeind.

2.9. Verzoekers halen aan dat het vreemd is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert dat zij geen andere incidenten vermeld hebben, nu dat zij hebben verklaard dat hun vader werd vermoord, dat de zoon van eerste verzoeker werd ontvoerd en vermoord, dat twee vrienden werden vermoord en eerste verzoeker en zijn stiefvader verwond werden bij het schietincident op 11 april 2010. Verzoekers benadrukken dat het dan ook duidelijk is dat de schietpartij het eindpunt van een conflict is dat over vele jaren heen is ontspoord.

2.10. De Raad verwijst desbetreffend naar hetgeen hierboven reeds werd aangehaald, met name de vaststelling dat tweede verzoekers verklaringen omtrent de moord op zijn stiefvader niet overeen stemmen met de verklaringen van eerste verzoeker, dat eerste verzoeker de moord op zijn zoon pas vermeldt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nadat hij met zijn eigen verklaringen omtrent zijn dood is geconfronteerd en dat tweede verzoeker zich merkwaardig genoeg niet de naam van eerste verzoekers vermoorde zoon kan herinneren. Gezien het voorgaande kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaringen aangaande de moord op eerste verzoekers vader en eerste verzoekers zoon. Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoekers de vraagstelling verkeerd weergeven. Namelijk zij werden gevraagd naar concrete voorbeelden van andere problemen, discussies of incidenten met de familie aan moeders zijde buiten het schietincident. Het is hoogst opmerkelijk dat zij omtrent andere incidenten voor deze schietpartij op 11 april 2010 onwetend blijven en dat eerste verzoeker zelfs uitdrukkelijk verklaart in het geheel niet op de hoogte te zijn van andere incidenten (administratief dossier eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p. 5). Het is niet aannemelijk dat verzoekers niet meer concrete incidenten kunnen aanhalen en dat het schietincident het eindpunt is van een conflict dat over gedurende vele jaren is ontspoord.

2.11. In zoverre dat eerste verzoeker het niet vermelden van de moord op zijn zoon bij de Dienst Vreemdelingenzaken tracht te vergoelijken door te stellen dat hem enkel vragen gesteld zijn en toegelaten werd te spreken over zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk en aanhaalt dat hij niet de kans kreeg om de belangrijkste punten van zijn asielrelaas te vertellen, dient te worden opgemerkt dat een dergelijke bewering geen weerslag vindt in het administratief dossier. Uit de vragenlijst blijkt dat eerste verzoeker wel degelijk gevraagd is uiteen te zetten wat hij vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst en wat hij denkt dat er met hem bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren. Eerste verzoeker heeft daarop de problemen met de familie van zijn moeder in het kort toegelicht (administratief dossier eerste verzoeker, stuk 8, Vragenlijst). Er kan dan ook niet worden ingezien om welke reden eerste verzoeker een dergelijk essentieel element, namelijk de moord op zijn zoon niet heeft vermeld. Tevens heeft eerste verzoeker dit element evenmin spontaan vermeld tijdens zijn gehoor

op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en gebeurde dit pas na confrontatie met de ongedateerde brief aan de Britse ambassade in Kabul waarin eerste verzoeker stelt dat “my son was killed in old emnity” (administratief dossier eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p.8; administratief dossier eerste verzoeker, stuk 11, Documenten). Van eerste verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielpcedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van eerste verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielrelaas zou vermelden.

2.12. In de mate dat verzoekers de opgeworpen tegenstrijdigheden omtrent de precieze aanleiding van het schietincident betwisten, een aantal verklaringen hernemen en stellen dat deze niet tegenstrijdig zijn, weerleggen noch verschonen zij de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen. Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat zij tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de aanleiding het schietincident hebben afgelegd. Derde verzoeker stelde dat hij niet weet waarom de familie die dag besloot om hen te vermoorden (administratief dossier derde verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p. 11). Hij denkt dat het te maken had met de komst van zijn broer N. uit Londen, wat geen afdoende verklaring is (administratief dossier derde verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p. 11-12). Tweede verzoeker meent dan weer dat de dood van verzoekers zoon het onderwerp van gesprek was en dat een mislukte verzoeningspoging tot de schietpartij leidde (administratief dossier tweede verzoeker, stuk 3, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p.5), hoewel hij eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat zij en de ooms soms vergaderden over een samenwerking (op handelsvlak) en dat tijdens één van die vergaderingen een hevige ruzie ontstond (administratief dossier tweede verzoeker, stuk 9, Vragenlijst, punt 5). Ten slotte, verklaarde eerste verzoeker van zijn kant dat de aanleiding van het schietincident het feit was dat de familieleden aan moeders zijde verklaard hadden dat zij van plan waren zijn broer N. te ontvoeren (administratief dossier eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p.5). De aangehaalde tegenstrijdigheden vinden hun weerslag in het administratief dossier en worden correct weergegeven in de bestreden beslissingen.

2.13. Waar verzoekers de vaststellingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande het door hen voorgelegde krantenartikel betwisten en stellen dat het inderdaad over een vrouwenkwestie ging aangezien de moeder van verzoekers centraal staat in dit geschil en op het moment dat dit artikel geschreven werd de oorzaken voor de buitenwereld nog niet gekend waren, kan niet overtuigen. In het door verzoekers voorgelegde artikel wordt geen melding gemaakt van één van de door verzoeker en zijn broers hierboven aangehaalde (tegenstrijdige) oorzaken van het schietincident, doch wordt opmerkelijk genoeg gesproken van een vrouwenkwestie als aanleiding van het schietincident. Verzoekers zijn bovendien steeds vaag gebleven over de concrete aanleiding van dit conflict. Eerste en tweede verzoeker hebben wel vaaglijk verwezen naar een grondconflict, doch hebben op geen enkel moment gesproken van een ‘vrouwenkwestie’. Verzoekers verklaarden een conflict te hebben met de familie aan moeders zijde, doch verzoekers’ bewering in voorliggend verzoekschrift dat hun moeder centraal zou staan in dit geschil, vindt geen weerslag in het administratieve dossier. Het loutere feit dat de tegenpartij familie is van hun moeder is daarenboven ontoereikend om de vermeende problemen tussen de families af te doen als zijnde een “vrouwenkwestie”.

De Raad wijst erop dat - in tegenstelling tot verzoekers’ bewering - geenszins blijkt uit de inhoud van het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 8, met name het vonnis van het Hooggerechtshof in Peshawar, dat eerste verzoeker is vrijgesproken. Het betreft hier immers een beslissing van het Hooggerechtshof van Peshawar om eerste verzoeker op borgtocht vrij te laten voor de duur van het verdere verloop van de procedure. Doch in deze beslissing wordt benadrukt dat de omstandigheden omtrent het feit wie de aanvaller en wie het slachtoffer is, nog niet duidelijk zijn en dat verder onderzoek noodzakelijk is. Evenmin kan uit dit stuk afgeleid worden wat de aanleiding van het conflict was.

2.14. Verzoekers halen aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hen aangaande de duur van het schietincident verkeerd heeft begrepen. Zij stellen thans dat het schietincident nog geen minuut duurde, maar dat de verzoeningspoging daarentegen twee tot drie uur heeft geduurd. Verzoekers lichten de verzoeningspoging en het schietincident vervolgens verder toe.

2.15. De Raad stelt vast dat bovenstaande verklaringen niet in overeenstemming zijn met de verklaringen die zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben afgelegd. Verzoekers hebben aldaar immers uitdrukkelijk gesteld dat de schietpartij (de aanval) drie à vier uur duurde (administratief dossier eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p. 5; administratief dossier tweede verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p. 5, 6; administratief dossier derde verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/04/2012, p. 8-9). Het ontkennen van eerder afgelegde verklaringen die duidelijk hun weerslag vinden in het administratief dossier is als verweer niet dienstig.

Bovendien kan nog worden opgemerkt dat verzoekers geenszins ingaan op de vaststelling dat zij uitgebreid de kans kregen om in detail uiteen te zetten wat er in deze zeer lange tijdsperiode gebeurd is, doch dat geen van hen er concreet in slaagt hierover een toelichting te geven. Evenmin doen verzoekers een poging om het onderdeel van de motivering waarin gesteld wordt dat het opmerkelijk is dat verzoekers het urenlange schieten ongedeerd hebben overleefd hoewel de aanvallers de intentie hadden hen allemaal te doden, te weerleggen. In zoverre dat verzoekers niet ingaan op deze motieven, blijven deze onverminderd overeind.

2.16. De Raad is van oordeel dat de nieuwe door verzoekers bij voorliggend verzoekschrift gevoegde stukken geenszins het gebrek aan geloofwaardigheid omtrent verzoekers' verklaringen over de problemen met hun familie aan moeders zijde kunnen herstellen. Uit de stukken 5, 7, 8, 9 kan enkel afgeleid worden dat verzoekers en hun familie betrokken waren bij een schietincident, dat onder meer eerste verzoeker enige tijd in de gevangenis van Peshawar werd opgesloten, dat hij op borgtocht is vrijgelaten, dat beide partijen tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben over het incident en dat de zaak verder dient te worden onderzocht. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde reeds dat deze elementen, namelijk dat eerste verzoeker betrokken was bij een schietincident en enige tijd in de gevangenis heeft verbleven, niet betwist worden. Echter, uit deze nieuwe stukken kan evenmin worden afgeleid welke de ware toedracht van dit alles was of bij welke zaak verzoekers betrokken waren. Overigens beschikken documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen hier voorafgaat blijkt evenwel afdoende dat verzoekers' relazen ongeloofwaardig zijn door een geheel van tegenstrijdige en vage verklaringen.

Het neergelegde stuk 6, zijnde de - naar eigen zeggen - klacht ingediend tegen verzoekers op 12 april 2010 wordt bij gebreke van een voor eensluidend verklaarde vertaling met toepassing van artikel 8 PR RvV niet in overweging genomen.

Aangaande de documenten in verband met de dood van A. en F.W. (stukken 11 en 12), wijst de Raad erop dat dergelijke stukken niets zeggen over de omstandigheden waarin deze personen om het leven kwamen en dus evenmin duidelijkheid kunnen brengen aangaande de ware toedracht van de zaak waarbij verzoekers betrokken zouden zijn. Aangaande de briefhoofden van Safi Auto Store (stuk 10) is tevens reeds in de bestreden beslissingen correct gesteld dat deze hoogstens een aanwijzing vormen voor het bestaan van deze garage in Peshawar, doch evenmin afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen van de bestreden beslissingen.

Ook de ter terechtzitting neergelegde taskara kan bovenstaande vaststellingen niet verklaren of weerleggen.

2.17. Het is overigens het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het voorgaande weerleggen verzoekers de concrete vaststellingen van de bestreden beslissingen die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.18. Voor de interpretatie van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan dienstig verwezen worden naar rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande artikel 15, c van richtlijn 2004/83/EG (C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 17 februari 2009, § 44), alsmede van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 3 EVRM (*Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, 28 juni 2011, § 226).

In de mate verzoekers zich voor hun vraag tot subsidiaire bescherming op hun asielrelaas steunen, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat deze relazen niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg maken verzoekers ook niet aannemelijk dat zij om de redenen die zij in hun asielaanvragen

aanhalen een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Hierbij kan worden opgemerkt dat verzoekers hun voorgehouden asielrelaas niet aannemelijk maakten zoals hoger werd uiteengezet, waardoor niet kan worden aangenomen dat verzoekers zich omwille van de voorgehouden angst voor de familie niet in Kabul zouden kunnen vestigen. Zoals reeds aangegeven in de bestreden beslissingen kunnen de volgende elementen, met name het feit dat verzoekers een zus hebben die reeds in Kabul woont, dat zij alle drie het Pashtou, het Dari en het Engels machtig zijn en dat zij over reële werkervaring beschikken, de vestiging in Kabul enkel maar vergemakkelijken.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoekers over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikken in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, die aan de verweernota werd toegevoegd (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul", update van 24 augustus 2011, p. 19 e.v.) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul actueel geen situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoekers in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Het rapport uitgegeven door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties, het Nederlands ambtsbericht Afghanistan van augustus 2011 en de persberichten die verzoekers als bijlage aan hun verzoekschrift hebben gevoegd, bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar vermelden niet dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Het rapport van de International Crisis Group zegt zelfs niets over de huidige toestand in Kabul. De door verzoekers aangehaalde en bijgevoegde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB te ondergraven.

2.19. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DIGNEF